

Scenă din spectacol

oraș cu proști, numită „la bază” Orașul înțelepților sau Înțelepții din Helem, este, practic, o snoavă – probabil, de inspirație folclorică – în care capetele luminate din târgul Helem (după toate aparențele, o așezare „înfrățită” cu al nostru Caracal...) se chinuie să scape orașul de prostia personificată, după părerea

lor, de către tânărul Hoizik, care a renunțat la moștenire în favoarea fratelui său; soluția găsită e radicală: Hoizik trebuie divorțat, ca să fie împiedicat să aibă copii care să-i semene; necazul e că Hoizik este burlac – așa că înțelepții plănuiesc să-l însoare ca să aibă de cine-l divorța... și tot astfel. Scrierea e sim-

patică și amuzantă, cu multe vorbe de duh, un posibil tâlc profund – printre nerozi, omul inteligent nu poate fi socotit decât prost - și, firește, cu *happy-end*: istețul Hoizik (un fel de Păcală) se va căsători cu aleasa inimii lui, frumoasa Țirale, și va avea parte și de o zestre la fel de frumoasă. Regizorul Moshe Yassur a transformat sprintara comedioară într-un mic musical (pentru care a compus și textul câtorva cuplete), sprijinindu-se confortabil pe muzica lui Radu Capțari, cântată *live* de câțiva instrumentiști – o muzică plăcută, melodioasă, cu inflexiuni populare ușor de reținut, dar un pic cam monotonă. Cam monoton și cam lipsit de ritm este, de altfel, întregul spectacol; în plus, găselnița repetată – și, aici, neinspirată – a „distanțării” prin apariția în răstimpuri a unui mașinist îmbrăcat „civil” îl face nesigur ca fizionomie artistică. Rămâne, în continuare, lăudabilă munca regizorului cu actorii, în mare majoritate tineri, proaspete achiziții ale teatrului, și care sunt „dăruiți”, pe rând, cu cel puțin un moment solistic. Drept urmare, pe lângă Ion Grosu (Hoizik) și Geni Brenda (Țirale), se „văd” suficient, de pildă, și Marius Drogeanu sau Natalie Ester, și Gabriel Răuță sau Mihai Nicolae Alexandru. După cum se vede foarte bine și echipa.

Alice Georgescu

Vindecare miraculoasă

BOLNAVUL ÎNCHIPUIT de Molière. Adaptarea: Bogdan-Cristian Drăgan ● TEATRUL „ELVIRA GODEANU” din TÂRGU-JIU ● Data reprezentației: 9 iunie 2001 ● Regia: Bogdan-Cristian Drăgan ● Costumele: Petronela Nemțoiu ● Distribuția: Valeriu Băzu (Argan), Anca Dinu (Toinette), Mariana Ghițulescu (Angélique), Monica Sfetcu (Béline), Pompiliu Ciochia (Cléante), Ion Alexandrescu (Thomas), Dan Calotă (Diafoirus), Eugen Titu (Béralde), Rodica Gugu (Louison), Simona Urs (Purgon), Ion Stoica (Notarul), George Drăghescu (Farmacistul), Sorin Giurcă (Moartea).

Nu departe de locurile natale ale lui Petrache Lupu, Marian Negrescu, directorul Teatrului „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu, creat

ex nihilo în 1993, vru să vindece rutina teatrului prin pase magice post-moderne. Îl stârni deci pe Bogdan-Cristian Drăgan, cunoscut mai ales

pentru filmul său *Cortul*, să-și mute adăpostul temporar la baza Coloanei renovate. Regizorul abordă într-adevăr textul cu umor și detașare. Fără a se feri de actualizări și intertext. Piesa începe cu dialogul purtat la telefon de ipohondrul Argan (Valeriu Băzu, voce bună, prezență cu mult haz) cu farmacistul său. Fratele lui Argan apare în scaun cu rotile și recită caramitric din *Hamlet*. Medicul dorit drept cuscur și fiul său vin la pețit în frac, firește, dar pe o motocicletă cu ataș bogată în lumini și gaze eșapate.

Cel din urmă e hematolog și pasiunea lui pentru lichidul roșu e justificată prin caninii de trei centimetri.

Soția rea de muscă a lui Argan (Monica Sfetcu, apariție ravisantă, cu aplomb dar și cu talent) plimbă doi căței. Ei au și marcată cu crucea roșie, ca St. Bernarzii. Dar sunt pekinezi dresați să latre după scenariu. Demascată ca farmazoană, frumoasa adulteră în rochie Gucci va veni totuși în final lângă soțul ultragiāt, justificând cu text din Caragiale: „În momentele mari, micile pasiuni trebuie să tacă”. Sosit să-și cobzărească aleasa cu o sinistă tubă, în calitate de fals prof de muzică, pretendentul Cléante „cel bun” (de fapt, fleț) va prezenta, în duet cu Angélique, un nemuritor falset după *Miorița*, spre indignarea tatălui.

Bogdan-Cristian Drăgan, în dispoziție ludică dezlănțuită, așază corect greul spectacolului pe umerii Ancăi Dinu, care își prezintă precis și cu irezistibil umor disponibilitățile actorești remarcabile și experiența. Ea este „pe tot terenul”, dând pase utile tuturor partenerilor și punându-i în valoare. De altfel, fiecare rol, cât de mic, își are partea de atracție și orice membru al trupei, profesionist sau amator, își are „momentul lui”.

La final, după inevitabilul *happy-end* al binecuvântării paterne, izbucnirea de entuziasm a publicului a pus în umbră contrapunctul grav: pe scaunul în care

suferă Argan apare un sumbru personaj scheletic prevăzut cu o coasă de doi metri. Bietul bătrân știa el ce știa. Pornirea postmodernă jucăușă a lui Bogdan Drăgan culminează cu înlocuirea interludiilor molierești printr-un „moment publicitar” anunțat ca atare și încadrat în stupidul generic de rigoare. Anume, forța leacurilor e atribuită excelenței sticlelor din farmacie, lucrute de Mihai Popescu, plastician localnic de faimă europeană și transoceanică.

În concluzie, am văzut la Târgu-Jiu un spectacol viu, antrenant, actual, rafi-

nat și cu umor. Pilotajul lui Bogdan-Cristian Drăgan duce trupa cu profesioniști abili și mulți amatori (dar talentați și mai ales plini de bunăvoință) la un rezultat foarte bun.

După spectacol inima mi s-a strâns amintindu-mi că mulți studenți sau absolvenți de Actorie cu patalama în regulă nu prezintă calitățile, dar mai ales dragostea de teatru a amatorilor gorjeni. De boala asta neînchipuită cine ar putea să ne vindece?

Horia Gârbea

Anca Dinu, Valeriu Băzu și Eugen Titu

Sf flash

Ploaia steluțelor sau divizia fantastică?

De la o vreme, draga noastră revistă „Scena” acordă, prin condeiul aprigilor ei cronicari, un număr de stele negre spectacolelor. Acest procedeu apropie stagiunea de Divizia Fantastică, unde minunații băieți Lupescu, Vlădoiu și Falemi primesc stele. Dacă nu le au pe umeri, le capătă măcar pe hârtie.

Mi se pare corect, întrucât teatrul nostru este o divizie efectiv fantastică, iar „cooperative” funcționează din plin și avem câțiva Mitici Dragomir. Sau nu?

Ți-e mai mare dragul să vezi un spectacol scărmanat și apoi gratulat ironic cu trei stele ca un coniac mediocru. Sau un altul, mângâiat pe creștet și apoi contrapunctat prin două stele. Ca și cum un profesor sadic ar zice: „Brava, drăguță, azi ai învățat mai bine! Vezi că se poate? la loc, nota 4”. Excelent!

Un lucru mă supără, totuși. Faptul că numai cronicarii revistei dau stele. Asta face ca unele spectacole să treacă ne-înstelate pe deasupra noastră. Astfel, nu știu nici cum ar „stela” unii cronicari. Și mai apoi, la o adică, eu de ce să nu dau stele? Iacă, am să dau și eu. Numai

că, spre a nu fi confundat eu, biet spectator amator, cu cronicarii profesioniști, voi acorda stele verzi. Care, în lipsa policromiei, ies tot negre... Să-ncepem.

Unchiul Vanea – „Bulandra”: 3 stele plus Horațiu fac 5 stele: *****

Odiseea 2001 – „Bulandra”: 2000 nu se pun, rămîne una: *
Perimplin și Belisa – „Toma Caragiu”, Ploiești: două de la noi plus două din Canada: ****

Ceasornicăria Taus – Theatrum Mundi: Ion Lucian plus Tudorel Filimon egal 2 stele: **

Cadavrul viu – TNB: două să nu mă taie țiganii, una să nu mă pun rău cu publicul: ***

Preludiu la Electra – Theatrum Mundi: 4 actori plus un regizor – 5; minus 3 pentru autor fac 2: **

Show must go on – „Nottara”: 5 stele, da' la pauză am plecat și am băut 4 dintre ele: *

Spirit – Teatrul Mic: 6,7 oricâte stele, dar pe ne-ve. Cică vizitele la oncologie aduc ghinion.

Horia Gârbea